

skabet ikke finder Sted. Dette er nu forandret til „Faderen“, og dermed er altsaa enhver Ret for Moderen skudt til Side. Det siges i Motiverne, at dette er den gældende Ordning. Men dette kan jo kun for saa vidt hævdes med Rette, som man i det praktiske Liv maaske neppe — jeg kender ganske vist intet Tilfælde — har set, at en Moder gjorde det, jeg har antydet, hun kunde gøre, men deri ligger ikke, at hun ikke efter Lovens Ord har den Ret, og naar hun har den, saa mener jeg ganske vist, at det er beklageligt, at man berøver hende den. Moderen har ikke for megen Ret over sine Børn her i Danmark, hun har saa at sige ingen. Den Smule, hun har, skulde man nødvendig berøve hende, thi hun har langt mere Krav paa at faa sin Ret udvidet end at faa den begrænset. Jeg haaber derfor, at der maa blive Lejlighed til ved Lovforslagets videre Behandling at faa dette Spørgsmaal nærmere drøftet med den højterede Justitsminister, under hvem jo dette Afsnit udelukkende hører; saaledes at vi paa dette Punkt muligvis kunne naa tilbage til det gamle. Og dette gælder saa meget mere paa et følgende Punkt i samme Paragraf og i samme Nummer og Litra, hvor der er Tale om, hvem der skal give Samtykke til et Barns Ægteskab, hvis Fader er død, og hvis Moder er gift igen, idet Reglen der ifølge Lovforslaget er den, at saa skal Stiffaderen, hvis Stifbarnet er under hans Forsorg, give Samtykke til Ægteskabet. Det tør dog vel siges, at det er end mere stødende, at Moderens, den virkelige Moders Mening der intet skal have at sige, men at det er Stiffaderens Ja eller Nej, som er afgørende. Under Nr. 4 i samme Paragraf er der en Forskel fra det tidligere Forslag, men ikke fra den bestaaende Ordning. Ifølge den bestaaende Ordning er det en Hindring for, at de paa gældende kunne blive gifte, at de ere beslægtede eller besvogrede med hinanden i op- eller nedstigende rette Linie, eller ere Hel- eller Halvsøskende, eller Faster eller Moster, Farbroder eller Morbroder for at anvende Betegnelser, som alle forstaa. I det Forslag om denne Sag, vi behandlede for 5 Aar siden, havde vi strøget alle Slægtskabs- og Svogerskabsforhold undtagen dem i op- og nedstigende Linie samt mellem Hel- og Halvsøskende. Der var dem, som ønskede at gaa noget videre. Det ærede Medlem for Valby (Oscar Hansen) stod som Ordfører for et Mindretal, der ved Afstemningen fik, saa vidt jeg husker, en 13—14 Stemmer for sig... (Afbrydelse)

...24 Stemmer, siger det ærede Medlem. Det var et Forslag, som gik ud paa, at end ikke Svogerskab i op- og nedstigende Linie skulde være Ægteskabshindring, med andre Ord, man skulde have Lov til at gifte sig med sin Svigermoder. Saa vidt gik Flertallet ikke. Men det gik dog videre i Retning af at frigive Ægteskabet, end den bestaaende Lovgivning tillader. Naar jeg siger tillader, er det ikke saaledes at forstaa, at det, at man er hinanden beslægtet eller besvogret i disse Yderlinier, om jeg saa maa sige, absolut er en Hindring for Ægteskab. Man kan faa en Bevilling, der koster 33 Kr. 66 Ø. til alligevel at indgaa Ægteskab, og denne Bevilling nægtes vist meget sjældent. Det var i alt Fald ud fra det Synspunkt, at vi den Gang foresloge at stryge alle disse dispensable Grader som Hindringer. Men nu finde vi en af dem medtagen i Lovforslaget, idet man nemlig ikke maa gifte sig med sin Faster eller Moster. Ja, det er de gamle Tanter, man er bange for skulle friste de yngre Nævner — det vil jo i Reglen være saaledes, Aldersforholdet stiller sig — til at gifte sig med dem. Det er det, man — det vil ses af Motiverne, at det er fra Biskoppernes Side, denne Betænkelighed er kommen frem — er ængstelig for, og derfor vil man paa dette ene Punkt opretholde den Bestemmelse, at der skal Bevilling til. Derimod giver man fremdeles frit Spillerum for den Pige, der ønsker at gifte sig med sin Farbroder eller Morbroder, eller den Mand, der ønsker at gifte sig med sin Broders Enke. Det har jo ellers hidtil krævet Bevilling, men det er der ikke Tale om. Naa, det er altsaa en Forskel fra det tidligere, men den er dog vel af mindre Betydning; jeg skal i alt Fald ikke opholde mig videre derved. Jeg har kun villet henlede Opmærksomheden derpaa. Under Nr. 10 i samme Paragraf findes en Bestemmelse, som vi ikke havde med i vort Lovforslag, men det laa formodentlig i, at vi for saa vidt lod det blive ved den Bestemmelse, der allerede nu findes i den bestaaende Lovgivning, nemlig Lov 13. April 1851. Det er den Bestemmelse, at Parterne, for saa vidt de ikke høre til samme Trossamfund, afgive Erklæring om, i hvilken Tro Børnene af deres Ægteskab skulde opdrages, og at denne Erklæring skal gaa ud paa, at de skulde opdrages i den Trosbekendelse, til hvilken en af Forældrene hører, eller i Folkekirkens Tro. Det er en Bestemmelse, der for saa vidt ganske svarer til det nu bestaaende, og jeg